

Kirkegods ikke var Noget, som tilhørte Kirken, men at det var Statens Eiendom. Jeg kan nu heller ikke see rettere end, at alle de, som ere af denne Mening, maae gjøre den For- dring til Cultusministeren, at disse Stats- midler skulle optages i Finantsloven i Henhold til, hvad der er bestemt i Grundlovens § 48. Jeg skal derhos bemærke, at hvis Spørgsmaa- let ikke nu faaer en Afgjørelse, saa maa man vente, at Discussionen derom vil blive fortsat i Rigsdagens følgende Samlinger, ligesom den ogsaa vil blive ført i Foramlinger udenfor Rigsdagen rundt omkring i Landet. Men en saadan Discussion er ikke til Religionsitets eller til Gudsfrøgts eller til Sædeligheds Fremme. Det kan nemlig ikke undgaaes, at der, naar Sagen saaledes bliver discuteret, ogsaa let bliver anstillet Sammenligninger imellem de nuværende kirkelige Tilstande og den nuværende kirkelige Forfatning og saa den Kirke, som skildres i Apostlenes Breve og i Apostlenes Gjerninger, og som vel maatte være den, hvorefter den nuværende Folkekirke skulde uddanne sig. Jeg troer derfor, at de, som ønske en rolig og maadefulden Udvikling af de kirkelige Forhold, gjøre flest i at stemme imod det Ændringsforslag, som er stillet af den høitagtede Cultusminister, og at blive staaende ved, hvad der er vedtaget i Folke- tthinget. Jeg kan heller ikke forstaae Andet, end at den ærede Landssthingsmand paa min venstre Side (Slytte), som før havde Ordet, havde Ret i, at den Betragtning, at Kirkegodset er Statens Eiendom, ligger til Grund for den fleste Inddragelse af Bispetienderne og for den forestaaende Inddragelse af den Bispetiende, som endnu staaer tilbage. Heller ikke veed jeg, med hvad Ret og af hvad Grund Regje- ringen har nægtet at approbere Overenskom- ster om Tiendeforeninger, der have været ind- gaaede imellem Sognecommuner og vedkom- mende Sognepræster, og har forbeholdt sig at stadfæste eller at kuldkaste saadanne Foreninger, naar Staten ikke derved gaaer ud fra den Erkjendelse, at den har Eiendomsret over Ti- enderne. — Den høitærede Cultusminister sagde, at vi burde have en juridisk og en hi- storisk Begrundelse for, hvor disse Midler hørte hjemme, og hvem der eiede dem, inden vi traf

en Afgjørelse i saa Henseende. Jeg havde dog haabet, at Sagen ialfald maatte komme til Afgjørelse, naar Kirkecommissionen havde afgivet sit Votum. Derfor der derefter atter skulde en ny Undersøgelse til af en anden ju- ridisk-historisk Commission, saa troer jeg, at Sagens Afgjørelse vilde skydes ud i det Uen- delige; men det troer jeg hverken vilde være til Baade for Folkekirken eller for Religions- teten.

Lehmann: Jeg maa paa mine egne Begne, og jeg troer ogsaa, at jeg kan gjøre det paa Andres, der have yttret sig, reservere os imod, at der fra vor Side skulde være gjort nogen Indsigelse imod, at „dette“ Guds maatte betragtes som tilhørende Staten, uag- tet det vel nok i mange Henseender kunde trænge til nærmere at defineres, baade hvad der skal forståes ved „at tilhøre“, og hvad der skal henregnes til „dette Guds“. Det er altsaa slet ikke derom, at der her er blevet stridt. Man har aldeles ikke her villet indlade sig paa dette store Spørgsmaal i Anledning af den Bestemmelse, som i det andet Thing er sluppen ind i Finantslovsforslaget, og som nu foreligger for os, i Henseende til hvilken jeg ganske kan henholde mig til den Charakteristik, der nys blev given af det ærede 9de kongevalgte Medlem (Slytter). Det er jo en Selvfølge, at enhver Rigsdagsmand har Ret til at tage Initiativet til Lovforanstaltninger, og den, som altsaa mener, at man fra Regjeringens Side gaaer for langsomt frem paa dette Punkt, kan selvfølgelig selv komme med Forslag til deres Ordning, hvorved han da kan bruge Argumenterne baade fra Apostlenes Gjerninger og fra det saakaldte privilegerede Hartkorns Frihed for Bidrag til Præster og Stoler — hvilken jeg ikke kjender Noget til — og an- dre saadanne Præmisses, som staae i et vær- digt Forhold til den store Conclusion, som man derpaa vil bygge. I saa Tilfælde vil Vedkommende ogsaa kunne faae baade sin ju- ridiske og sin historiske Værdom frugtbargjort, hvad han derimod ikke kan, efter de Præ- misses, som vi have hørt bruge, ligesom for en Bestemmelse som den heromhandlede, der kom- mer i aaben Conflict baade med Grundlovens